

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/103/2017
Identifikačné číslo spisu: 5113225416
Dátum vydania rozhodnutia: 30.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5113225416.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne V. Z., bývajúcej v N., zastúpenej JUDr. Václavom Jaroščiakom, advokátom so sídlom v Žiline, M. Rázusa č. 1240/14, proti žalovanému S.P., s miestom podnikania v N. zastúpenému JUDr. Martinom Olosom, advokátom so sídlom v Rajeckých Tepliciach, Karola Kašjaka č. 1, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 27 Cpr 5/2013, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu Žilina zo 16. februára 2016 sp. zn. 11 CoPr 7/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 24. júla 2015 č. k. 27 Cpr 5/2013-164 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré dal žalovaný žalobkyňi listom z 10. júna 2013, označené ako okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce č. 311/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákonník práce“), je neplatné. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za nesporne preukázané, že okamžité zrušenie pracovného pomeru so žalobkyňou je neplatné tak z formálnych, ako aj materiálnych dôvodov. Uviedol, že dôvody tak, ako sú uvedené v predložennom písomnom okamžitom skončení pracovného pomeru, nie sú jasne a určito uvedené tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými dôvodmi, a tak neboli splnené podmienky § 70 Zákonníka práce. V okamžitom skončení žalovaný uviedol tri dôvody, ktoré špecifikoval skutkovo, ale bez toho, aby boli jednoznačne časovo vymedzené, keďže vo všetkých troch prípadoch žalovaný uvádza časový údaj od mesiaca máj 2013. Súd prvej inštancie tak konštatoval, že v danom prípade nie je teda zrejmé, v ktorých dňoch došlo k takému porušeniu pracovnej disciplíny žalobkyne, ktoré má za následok okamžité skončenie pracovného pomeru. Skutočnosť, že žalovaný dodržal lehoty na okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 62 ods. 2 Zákonníka práce, pretože toto bolo dané listom z 10. júna 2013 a k porušeniu malo dôjsť v mesiaci máj, nemôže ovplyvniť to, že žalovaný riadne nešpecifikoval, kedy došlo k takému konaniu žalobkyne, ktoré možno kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré má za následok okamžité skončenie pracovného pomeru. Poznamenal, že táto skutočnosť je dôležitá aj z toho dôvodu, že je

potrebné prihliadať na zvýšenú ochranu zamestnanca ako slabšieho subjektu v pracovnoprávných vzťahoch a zároveň je potrebné prihliadať aj na to, že okamžité skončenie pracovného pomeru je vážnym zásahom do pracovnoprávneho postavenia zamestnanca, keď zamestnávateľ v zákonom stanovených prípadoch môže ihneď pristúpiť k skončeniu pracovného pomeru so zamestnancom. Súd prvej inštancie zároveň konštatoval, že konanie žalobkyne špecifikované v bodoch 1 (žalobkyňa ako čašníčka vydávala tovar zákazníkom bez zaplatenia, čím vznikol schodok 271 eur) a 3 (žalobkyňa podávala alkohol, ktorý nebol žalovaným naskladnený, a ktorý si sama svojvoľne zadovážila) okamžitého skončenia pracovného pomeru nebolo preukázané. K bodu 2 (vykonávanie činnosti priateľa žalobkyne v pohostinstve) súd prvej inštancie uviedol, že toto konanie nedosahovalo intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny. K bodu jeden súd prvej inštancie uviedol, že z výpovedí svedkýň vyplynulo, že žalovaný bol oboznámený s týmto postupom a s týmto súhlasil a dokonca sám uvádzal osoby, ktorým je možné nalievať alkohol bez zaplatenia; žalobkyňa priznala, že týmto spôsobom postupovala a priznala aj to, že lístok, ktorý bol predložený do súdneho spisu s menami a dlžnými sumami, vypísala ona sama, ale taktiež zotrvala na tom, že o tomto všetkom bol žalovaný informovaný. Zároveň v konaní nebol preukázaný schodok vo výške 271 eur; pričom žalovaný nepredložil žiaden listinný dôkaz o tom, že bola vykonaná inventúra, kedy bola vykonaná inventúra, za aké obdobie a s akým výsledkom, a že vznikol schodok tak, ako to predpokladá ustanovenie § 182 Zákonníka práce, nakoľko nebola predložená dohoda o hmotnej zodpovednosti uzavretá so žalobkyňou a neboli preukázané ani skutočnosti podľa § 179 ods. 1 o zodpovednosti zamestnanca za škodu, ktorú spôsobil zavineným porušením povinností pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že neboli zistené také skutočnosti, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny v bode 1 okamžitého skončenia. K bodu 3 uviedol, že nebolo ničím preukázané, že žalobkyňa podávala iný alkohol ako bol naskladnený žalovaným, vzhľadom k tomu, že jediným dôkazom bola výpoveď matky žalovaného O. S., ktorá uviedla len tú skutočnosť, že viackrát pri upratovaní našla v smetnom koši pri barovom pulte prázdne fľaše z alkoholu, ktorý nebol podávaný na prevádzke a nenachádzal sa v sklade, ale išlo o alkohol zakúpený v obchode a mimo tejto svedeckej výpovede nebol v konaní predložený vôbec žiaden dôkaz. Skutočnosť, že boli nájdené prázdne fľaše v smetnom koši súd prvej inštancie nepovažoval za dôkaz o závažnom porušení pracovnej disciplíny žalobkyne. K bodu 2 okamžitého skončenia pracovného pomeru mal súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania za preukázané, že neboli zistené porušenia pracovnej disciplíny žalobkyne. Poznamenal, že žalovaný ani netvrdil, že žalobkyňa svoje pracovné povinnosti riadne neplnila. Taktiež týmto konaním nedošlo k žiadnym následkom v neprospech zamestnávateľa, ani mu nevznikla žiadna škoda, keď priateľ žalobkyne pomáhal pri vykonávaní jej práce v pohostinstve. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že tu došlo k porušeniu pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktorá to umožnila svojmu priateľovi, ale rozhodne nešlo o tak závažné porušenie a taký výnimočný prípad, na základe ktorého by bolo možné konštatovať splnenie podmienok § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, a teda, že by boli splnené podmienky na okamžité skončenie pracovného pomeru. Na základe uvedeného súd prvej inštancie určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré dal žalovaný žalobkyňi listom z 10. júna 2013, je neplatné. V zmysle § 152 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. [účinného do 30. júna 2016, (ďalej len „O.s.p.“)] rozhodol len o základe nároku a vydal medzitimný rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté len o neplatnosti skončenia pracovného pomeru okamžitým skončením.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom zo 16. februára 2016 sp. zn. 11 CoPr 7/2015 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že po preskúmaní procesného postupu súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie veci. K námietke žalovaného o nedodržaní postupu súdu prvej inštancie podľa § 118 ods. 2 O.s.p. poznamenal, že z obsahu spisu, a to zo zápisníc o pojednávaniach konaných pred súdom prvej inštancie, na ktorých bol prítomný žalovaný a aj jeho právny zástupca, vyplýva, že po otvorení pojednávania súd prvej inštancie v zmysle § 118 O.s.p. oznámil výsledky prípravy pojednávania. Z priebehu pojednávania tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie umožnil žalovanému uplatnenie jeho procesných práv vyplývajúcich mu z Občianskeho súdneho poriadku, keď žalovaný bol riadne predvolávaný na pojednávania, vypočutý ako účastník konania, bolo mu umožnené samému alebo prostredníctvom svojho právneho zástupcu robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, právo na záver zhrnúť svoje návrhy. Odvolací súd tak uzavrel, že žalovanému

nebola odňatá možnosť konať pred súdom a nebola zistená ani vada konania, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne v napadnutom rozhodnutí uviedol skutkové a právne úvahy, ktorými sa pri vydávaní rozhodnutia riadil. Výporiadal sa so všetkými podstatnými návrhmi a námietkami účastníkov a jeho postupom nebolo porušené právo účastníkov na spravodlivý súdny proces, ktoré okrem iného zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu. Zároveň konštatoval, že skutkové a právne závery súdu majú oporu v o vykonanom dokazovaní a pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci, rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, hoci niektoré z odvolacích námietok považoval odvolací súd za dôvodné. Odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval skutkové vymedzenie dôvodov okamžitého zrušenia pracovného pomeru uskutočnené žalovaným 10. júna 2013 za dostatočne určité a zrozumiteľné a nezameniteľné s inými dôvodmi. Vo vzťahu k časovému vymedzeniu týchto dôvodov sa odvolací súd stotožnil s obranou žalovaného, že malo ísť o opakované a trvajúce porušovanie pracovnej disciplíny, čomu zodpovedá aj vymedzenie v predmetnom okamžitom skončení pracovného pomeru. Rovnako dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru uvedené pod bodom 1, 2, 3 považoval za dostatočne obsahovo vymedzené tak, aby ich nebolo možné zameniť s inými. Poznamenal, že vo vzťahu k vymedzeným dôvodom okamžitého skončenia pracovného pomeru mal žalovaný dôkazné bremeno preukázať, že skutočnosti uvedené v okamžitom zrušení pracovného pomeru nastali. Pokiaľ ide o hodnotenie unesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného, sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno len vo vzťahu k dôvodu uvedenému pod bodom 2. Základom pre posúdenie, či zamestnanec porušil pracovné povinnosti a akou intenzitou je (okrem povinností, ktoré vyplývajú priamo zo všeobecne záväzných predpisov a vzťahujú sa na vykonávanú prácu), ako zamestnávateľ povinností zamestnancovi vymedzil. V tomto smere dal odvolací súd za pravdu obhajobe žalobkyne, že žalovaný ako zamestnávateľ v priebehu celého konania nezrejmlil súdu úpravu povinností žalobkyne v súvislosti s vykonávanou prácou, či už v pracovnom poriadku alebo iným spôsobom. Pracovná zmluva úpravu práv a povinností neobsahuje (nejde o povinnú náležitosť pracovnej zmluvy). V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na obsah pracovnej zmluvy z 30. mája 2012, kde ako druh práce bol dohodnutý pomocná obsluha v pohostinstve, dĺžka pracovného času 20 hodín týždenne. Poznamenal, že z obsahu výpovedí samotných účastníkov konania, ale aj vypočutých svedkov vyplýva, že účastníci sa pracovnou zmluvou, druhom dohodnutej práce, neriadili, keď práca vykonávaná žalobkyňou nemala charakter pomocnej obsluhy. Pokiaľ ide o bod 1 okamžitého skončenia pracovného pomeru odvolací súd uviedol, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobkyňa ako čašníčka vydávala, a to dlhodobo počas trvania pracovného pomeru, zákazníkovi tovar aj bez okamžitého zaplatenia s tým, že tovar zaplatili dodatočne. Z vykonaných dôkazov, a to zo svedeckých výpovedí osôb, ktoré pracovali v prevádzke žalovaného v rovnakej pozícii, súd prvej inštancie správne konštatoval, že takáto prax bola zo strany žalovaného dovolená a dlhé obdobie akceptovaná. Odvolací súd tak uzavrel, že nemožno preto vôbec hovoriť o zavinenom porušení povinností zo strany žalobkyne, čím tento dôvod ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru neobstojí. Za správne považoval aj vyhodnotenie neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného vo vzťahu k dôvodu pod bodom 3 súdom prvej inštancie, poznamenal, že namiatané konanie žalobkyne nepotvrďuje samotná skutočnosť, že sa v koši našli prázdne fľaše od alkoholu, ktorý nepochádzal od žalovaného. Odvolací súd uviedol, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že v rozhodnom období žalobkyňa bez vedomia žalovaného umožnila svojmu priateľovi Rudolfovi Škulecovi, aby vydával zákazníkovi tovar, čapoval nápoje a prijímal od nich platby a takéto konanie možno jednoznačne považovať za porušenie pracovnej disciplíny žalobkyne, keď takéto konanie bolo v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi na úseku hygieny, živnostenského podnikania, pracovného práva, ako na to správne poukazuje žalovaný. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že v danom prípade nejde o také závažné porušenie pracovnej disciplíny, pre ktoré by zamestnávateľ mohol okamžite skončiť pracovný pomer. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že zo strany žalobkyne došlo uvedeným konaním k porušeniu pracovných povinností, nie však takej intenzity, ktorá by umožňovala jej kvalifikáciu ako obzvlášť závažnú, výnimočnú a spôsobilú skončiť pracovný pomer okamžitým skončením. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie nechal do úvahy, že žalobkyňa mu do dvoch mesiacov po doručení okamžitého skončenia pracovného pomeru relevantne neoznámila, že trvá na tom, aby ju naďalej zamestnával, uviedol, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol iba o časti predmetu konania, a to o návrhu o určenie, že okamžité

skončenie pracovného pomeru, doručené žalovaným žalobkyni, je neplatné. Vo vzťahu k určení, či pracovný pomer okamžitým zrušením skončil neplatne, nemá úkon zamestnanca v zmysle ust. § 79 ods. 1 Zákonníka práce „oznámenie zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával“ vplyv. Tento úkon môže mať vplyv na rozhodovanie o nárokoch z neplatne skončeného pracovného pomeru a na ďalšie trvanie pracovného pomeru tak, ako to vyplýva z ust. § 79 Zákonníka práce. To bude však predmetom ďalšieho rozhodovania okresného súdu po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), prípustnosť ktorého vyvodzoval odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a jeho dôvodnosť tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Namietal, že súd prvej inštancie a odvolací súd správne uzavreli, že žalovaný viacerými svedeckými výpoveďami svedkov preukázal, že žalobkyňa opakovane umožnila svojmu priateľovi vydávať na pracovisku tovar zákazníkovi, čapovať im nápoje a disponovať s pokladničnou hotovosťou, podľa ich názoru, však toto konanie žalobkyne nepovažoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny, ale iba za porušenie pracovnej disciplíny, nakoľko žalovanému týmto konaním nevznikla žiadna škoda. Tieto úvahy súdov považoval za absurdné a plne zmätočné, nakoľko tieto bagatelizujúce úvahy sa priedia Zákonníku práce, osobitným právnym predpisom, ustálenej judikatúre, súdnej praxi a v neposlednom rade aj základnej logike. Konanie žalobkyne preto bolo možné posudzovať ako závažné porušenie pracovnej disciplíny a bolo tak plne opodstatnené použitie § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Navyše súdy opomenuli právnu úpravu a sankcie na úseku nelegálneho zamestnávania, hygieny, cla a živnostenského podnikania, kde by bol v prípade kontroly sankcionovaný inšpektorátom práce a orgánmi hygieny za nelegálne zamestnávanie, nakoľko priateľ žalobkyne nemal zdravotný preukaz a ani odbornú spôsobilosť na vykonávanie danej práce. Základnou povinnosťou zamestnanca je jeho osobný výkon práce. K bodu 1 okamžitého skončenia pracovného pomeru poznamenal, že súd prvej inštancie sa bez dôkazov priklonil k tvrdeniam žalobkyne, pričom žalobkyňa sama potvrdila výskyt fliaš cudzieho alkoholu po jej pracovných zmenách, čo vyplynulo aj z výpovede svedkyne. Za absurdné rovnako považoval úvahu súdu prvej inštancie o predávaní tovaru na sekeru za zabehnutú prax. Uviedol, že žalobkyňa nevykonala zákonom presne určený hmotnoprávny úkon podľa Zákonníka práce, t. j. v lehote 2 mesiacov písomne nevykonala oznámenie, že trvá na ďalšom zamestnávaní, pričom ani súd prvej inštancie a rovnako tak okresný súd sa touto zákonnou podmienkou nevenoval. Poznamenal, že žalobkyňa síce ku koncu 2-mesačnej lehoty podala žalobu o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a o náhradu škody, súd mu však túto žalobu doručil po uplynutí tejto lehoty, čo má pre právne posúdenie veci zásadný právny význam. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval aj to, že odvolací súd opomenul, že súd prvej inštancie ani na jednom z vykonaných pojednávaní nespĺnil povinnosti v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaného navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol a priznal jej právo na náhradu trov dovolacieho konania.

5. Dovolanie žalovaného bolo podané osobne na súde prvej inštancie 21. marca 2016 za účinnosti O.s.p. Podľa ustanovenia § 470 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Pokiaľ bolo dovolanie v čase jeho podania prípustným prostriedkom nápravy, umožňujúcim dovolací prieskum, potom tieto účinky (a následky) sa uznávajú i v budúcnosti. Prežarovanie princípov právneho štátu do ústavného poriadku nachádza svoje normatívne vyjadrenie v ustanovení § 470 ods. 2 vete prvej CSP. Fundamentom je právna istota, ktorá v sebe nesie znaky ochrany nadobudnutých práv a s tým spojenej dôvery v právo.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti

rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júnom 2016 (21. marca 2016) za účinnosti O.s.p., dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ustanovení § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalovaný dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. R. procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existenciu nezistil ani dovolací súd; nepreukázaná bola tiež vada konania namietaná žalovaným (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

10. Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. sa rozumel nesprávny postup súdu, ktorý mal za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod). Najvyšší súd v minulosti často zdôrazňoval, že pre záver o existencii procesnej vady konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (a teda aj vady uvedenej v písmene f/ tohto ustanovenia) nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že sa súd dopustil takej vady; rozhodujúcim bolo výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 409/2015, 4 Cdo 143/2015, 5 Cdo 238/2015, 6 Cdo 30/2016, 7 Cdo 371/2015, 8 Cdo 34/2016). V prejednáwanej veci z obsahu spisu nevyplýva, že by žalovanému bolo niektoré z týchto práv odňaté, resp. aby boli splnené podmienky zakladajúce uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

11. K námietkam dovolateľa vzťahujúcim sa k dokazovaniu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

12. Pokiaľ žalovaný namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, pričom obsah spisu nedáva žiadny dôvod pre uplatnenie druhej vety tohto stanoviska. Potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňalo kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. z hľadiska formálnej štruktúry a obsahovalo aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

13. Žalovaný tvrdí, že k procesnej vade uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. došlo aj tým, že sudy údajne nerešpektovali § 118 ods. 2 O.s.p.

14. V zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. (účinného do 30. júna 2016) platilo, že predseda senátu alebo samosudca podľa doterajších výsledkov konania uvedie, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné, ktoré právne významné skutkové tvrdenia zostali sporné a ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané a ktoré dôkazy súd nevykoná, aj keď ich účastníci navrhli. Citované ustanovenie ukladalo súdu povinnosť oboznámiť účastníkov konania na pojednávaní s predbežným zhrnutím sporných a nesporných skutkových okolností a tiež s predbežným náhľadom na to, ktoré z navrhnutých dôkazov treba vykonať a ktoré vykonané nebudú. Účastníkom konania sa tým mala vytvoriť možnosť, aby tomu, s čím ich oboznámil súd, prispôbili ich ďalší procesný postup v

konaní. Cieľom ustanovenia § 118 ods. 2 O.s.p. bolo zamerať procesnú aktivitu účastníkov konania na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť účastníkov už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom bolo zjednodušiť a zrýchliť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú - podľa názoru súdu - buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Uvedené ustanovenie nezakotvovalo povinnosť súdu oboznámiť účastníkov konania s predbežným právnym názorom súdu na vec. Upravovalo len postup súdu pri vedení pojednávania a týkalo sa skutkových okolností, resp. potreby ďalšieho dokazovania a jeho zamerania. V zmysle judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 16/2012) právny názor a hodnotiace úsudky sú vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu súdu v zmysle § 118 ods. 2 O.s.p. Porušenie citovaného ustanovenia žiadnym spôsobom nelimituje účastníka pri realizácii jeho procesných práv (napríklad v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy). So zreteľom na to nerešpektovanie § 118 ods. 2 O.s.p. nezakladalo procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ale nanajvýš tzv. inú (než v § 237 ods. 1 uvedenú) procesnú vadu konania, ktorá však prípustnosť dovolania nezakladá (viď obdobne uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 211/2013, 5 Cdo 235/2013, 6 Cdo 134/2010, 4 Cdo 167/2012 a 8 Cdo 69/2013).

15. Dovolací súd poukazuje na obsah zápisníc o pojednávaniach na súde prvej inštancie zo 7. februára 2014 (č. l. 31 až 35 spisu), z 2. mája 2014 (č. l. 43 až 56 spisu), z 19. novembra 2014 (č. l. 85 až 96 spisu), z 25. februára 2015 (č. l. 113 až 115 spisu), z 20. mája 2015 (č. l. 126 až 139 spisu), z ktorých vyplýva, že obaja účastníci sa na pojednávaniach vyjadrovali k prejednávanej veci, sudca oboznámil účastníkov s obsahom predložených listinných dôkazov, oboznámil účastníkov s výsledkami dokazovania, vypočul účastníkov konania, ako aj predvolaných svedkov. Z obsahu zápisnice o pojednávaní z 8. júla 2015 (č. l. 152 až 156 spisu), ktorého sa a žalovaný a jeho právny zástupca nezúčastnili a nežiadali o odročenie pojednávania, boli účastníci poučení podľa § 120 ods. 4 O.s.p. Dovolací súd na margo poznamenáva, že právny zástupca žalovaného v ospravedlnení neúčasti na nariadenom pojednávaní (č. l. 141 a č. l. 150 spisu) podal záverečné vyjadrenie k veci a požiadal súd o vykonanie pojednávania a vydanie meritórneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené dovolací súd nezistil, aby súd prvej inštancie nerešpektoval § 118 ods. 2 O.s.p.

16. K vyššie uvedenému dovolací súd dodáva, že žalovaný túto procesnú nesprávnosť súdu prvej inštancie namietal už v odvolaní a s ktorou námietkou sa dovolací súd vysporiadal (viď odôvodnenie odvolacieho súdu na č. l. 223 spisu), žalovaným namietaným procesným postupom preto nemohlo dôjsť k procesnej vade konania uvedenej v § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

17. Dovolateľ namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tzv. iná vada konania v súlade s doterajšou konštantnou judikatúrou najvyššieho súdu nezakladala procesnú prípustnosť podaného dovolania (viď R 37/1993 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011). Dovolací súd mohol pristúpiť k preskúmaniu tohto dovolacieho dôvodu len v procesne prípustnom dovolaní, čo však nie je prípad prejednávanej veci.

18. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ svoje dovolanie dôvodil najmä tým, že napadnuté rozsudky súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, namietajúc jeho nesprávny hmotnoprávny záver o nedostatočnej intenzite závažnosti porušenia pracovnej disciplíny a o nesprávnom hmotnoprávnom závere o (ne)vykonaní zákonom stanoveného úkonu v Zákonníku práce žalobkyňou, t. j. písomnom oznámení, že trvá na ďalšom zamestnaní v 2-mesačnej prekluzívnej lehote.

19. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), čo nie je daný prípad, samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

20. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd

dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu.

21. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.